

ANYÁMÉK

APÁMRÓL

Apám körül már egyre nő a csend.
Pár hangos neszre felfigyel még,
mi átremég, mint régi emlék
a szíven, hogyha minden elpihent.

Kopott szakálla mellényére foly,
elüldögél a dívány szegletén
hunyorog, mintha bántaná a fény
és tétovázó, zavart és komoly.

Nem tudja pontosan, mi van
csupán találgat, csak sejt és gyanít
a múltkor mondtam neki valamit
és azt felelte: nem értem, fiam.

A dolgok egyre távolabb kerülnek,
messzibb a szó, mint hajdanában
s a tompa esti félhomályban
az árnyak árnyékokra dűlnek.

Pillája nyugszik... lassan elpihent.
Pár hangos neszre felfigyel még
alig zavarja régi emlék...
apám körül már egyre nő a csend.